



Arrest

nr. 74 347 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van verzoeker S. N. (...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees geboren in Kumanovë (Macedonië). U bent afkomstig uit Strezovc (gemeente Preshevë). U hebt de Servische nationaliteit. In 1982 huwde u met V.S. (...) (O.V. X). Gedurende het gewapende conflict in de Preshevë-vallei had u de leiding over brigade '123' van het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc). U had de verantwoordelijkheid over 34 strijders aan de grens met Macedonië. Vanuit de uitkijkpost organiseerde u voedsel- en wapentransporten. U had verschillende wapens. Er vielen doden aan beide kanten van het

gewapende conflict, maar u maakte geen burgerslachtoffers. Gevangen genomen Servische militairen werden door u ondervraagd, omdat u de Servische taal sprak. Ze werden onder begeleiding van het Rode Kruis en Kfor (Kosovo Force) geruild voor gevangen genomen UÇPMB-strijders. U was aanwezig bij het afsluiten van de Konçulj-akkoorden. In overeenstemming met dit akkoord leverde u uw wapens in bij Kfor (Kosovo Force). Na de oorlog kreeg u amnestie. U keerde terug naar uw familie in Strezovc. Uw identiteit werd regelmatig gecontroleerd door de Servische autoriteiten. In 2001 of 2002 werd u tweemaal ontvoerd door gemaskerde Serviërs. U werd vastgehouden in Vranjë. Om vrij te komen betaalde uw vader telkens 10.000 euro. U diende klacht in bij de politie, maar u was niet tevreden over het onderzoek. Daarom ging u ook naar een internationale organisatie, waarvan u de naam niet meer kent. Tussen 2001 en 2002 werd u minstens 1 keer per week verhoord door de Servische ordediensten. In 2002 werd uw huis doorzocht. Dat was volgens u tegen de principes van het amnestieakkoord. U had genoeg van de ondervragingen door de politie en vluchtte naar Kosovo. Van april tot september 2003 verbleef u in Kosovo. Een speciale ordedienst van de Servische politie zocht u. Op 20 september 2003 vluchtte u naar Zweden, waar u asiel aanvraagde. Hierin werd door de Zweedse asielinstanties een weigeringsbeslissing genomen. De autoriteiten bleven uw huis en familie wekelijks in Strezovc opzoeken. In 2004 vertrokken uw echtgenote en kinderen naar Kosovo. In 2006 vluchtten uw echtgenote en zonen van Kosovo naar België. U reisde vanuit Zweden naar België om ze op te halen. U vroeg op 6 november 2006 een eerste maal asiel in België aan. U bleef er een maand, deed afstand van uw asielaanvraag en keerde met uw familieleden terug naar Zweden waar u werk had. In 2008 verbleef u zestien dagen in de gevangenis te Zweden omdat u door Interpol gezocht wordt. Uw uitlevering aan Servië werd door de Zweedse autoriteiten onderzocht. Uiteindelijk werd u vrijgelaten. In 2008 werden tien van uw vrienden gearresteerd in Servië. Ook u werd toen gezocht. Uw advocaat was aanwezig op het proces van de beklaagden. Hij raadde u aan niet terug te keren. Nadat uw vrouw in maart 2011 naar Servië teruggekeerd was en daarop naar België gekomen was, waar ze op 18 juli 2011 asiel aanvraagde in België, kwam u vanuit Zweden op 30 augustus 2011 in België aan. U vroeg op 8 september 2011 asiel aan. Korte tijd later kreeg u de vraag om de illegale organisatie AKSH (Armata Kombëtare Shqiptare) te ondersteunen. In 2002 was u immers een tijdje lid van deze organisatie geweest. Omdat u hier niet meer in geïnteresseerd bent, vreest u dat personen van deze organisatie zich tegen u zouden keren.

Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort uitgereikt op 27 september 2001 te Vranjë neer. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote werd door het Commissariaat-generaal intussen een weigeringsbeslissing genomen.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u in december 2002 uw dorp Strezovc hebt verlaten uit vrees voor problemen met de Servische autoriteiten omwille van uw vroegere activiteiten als commandant voor het UÇPMB (CGVS 1, p. 8; p. 13; p. 16). U verklaarde dat de Servische autoriteiten strijders van het UÇPMB als terroristen beschouwt en dat u zich na het conflict wekelijks meermaals moest melden bij de politie (CGVS 1, p. 12-13). Deze verklaringen zijn echter in strijd met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt echter dat er sinds de amnestiewet van 2002 geen enkele ex-strijder van het UÇPMB werd veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die verdacht worden van of zich schuldig gemaakt hebben aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. U verklaarde uitdrukkelijk zelf in aanmerking te komen voor deze amnestie (CGVS 1, p. 8-10). U handelde ook naar de afspraken van het akkoord. Zo leverde u na de Konçulj-akkoorden uw wapens en uniform in bij de verantwoordelijken van Kfor (CGVS 1, p. 8-10).

U verwees naar andere ex-UÇPMB-leden die werden beschuldigd en vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie. U verwees naar de arrestatie van tien Albanezen, allemaal vrienden van u. U verklaarde dat u ook op de lijst stond van de personen die toen door de Servische overheid gezocht werden en dat er tegen u een arrestatiebevel was uitgevaardigd (CGVS 1, p. 5). De band tussen de arrestatie van de tien en uw situatie heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Aanvankelijk situeerde u de arrestatie van de tien immers meermaals in 2004 (CGVS 1, p. 4-5; p. 11 en p. 13;

vragenlijst CGVS 1, p. 3). Geconfronteerd met de beschikbare informatie, gaf u toe dat u zich vergist had en dat de arrestatie inderdaad in 2008 plaatsvond. Voorts dient er opgemerkt te worden dat u slechts van drie personen de bijnaam kon geven: F. (...), B. (...) en I. (...) (CGVS 1, p. 5). F. (...) was uw beste vriend. Van niemand kende u echter de werkelijke naam, zelfs niet van uw beste vriend (CGVS 1, p. 14). Dit is hoogst merkwaardig, gezien u van veel andere mensen van uw eenheid wel de juiste naam kon geven. Zo kende u ondermeer de volledige naam van de drie UCPMB'ers van uw eenheid die sneuvelden (CGVS 1, p. 9) en van verschillende UCPMB'ers met wie u heden nog steeds contact onderhoudt (CGVS 1, p. 11). Dat u de exacte naam van uw gearresteerde en veroordeelde vrienden niet kent, is geenszins geloofwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde band met hen. De geloofwaardigheid van uw bewering dat u, net als deze door u gearresteerde vrienden, ook door de Servische autoriteiten gezocht zou worden, dat u op de lijst van de gezochte personen van de Gjilan-groep zou staan en dat er hierom tegen u een arrestatiebevel zou uitgevaardigd zijn (CGVS 1, p. 5), wordt nog verder ondermijnd doordat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat u nergens op de lijst van 17 gearresteerde of gezochte personen in deze zaak van de Gjilan-groep vermeld staat. Tot slot blijkt uit dezelfde informatie dat de Servische gendarmerie inderdaad is overgegaan tot de arrestatie van 10 Albanezen in december 2008. Deze personen, in tegenstelling tot wat u beweerde, zijn wel degelijk opgepakt op verdenking van gemeenrechtelijke feiten, meer bepaald moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze gepleegd zouden hebben in Gjilan (republiek Kosovo) tijdens het conflict in Kosovo in 1998-1999. Uit bovengenoemde informatie blijkt duidelijk dat deze interventies van de Servische autoriteiten kaderen in de bestrijding van de criminaliteit en niet in de context van de repressie van vroegere aanhangers van het UÇK en het UÇPMB. De feiten waarvan de gearresteerde personen verdacht worden, vallen niet onder de hierboven geciteerde amnestieregeling. U stelde uitdrukkelijk, net zoals uw echtgenote, niets te maken te hebben met de gebeurtenissen in Gjilan (CGVS echtgenote, p. 9; CGVS, p. 14). U behoorde niet tot het UÇK in Kosovo en verklaarde niet te hebben deelgenomen aan de Kosovo-oorlog (CGVS 1, p. 13). Bovendien verklaarde u tijdens de oorlog steeds te hebben gehandeld volgens de internationale regels van een gewapend conflict. Zo vielen er wel slachtoffers aan beide kanten bij de strijdkrachten; nooit werden burgers door uw brigade in het vizier genomen. Servische militairen in gevangenschap werden geruild met UÇPMB-gevangenen, met hulp van Kfor en het Rode Kruis (CGVS 1, p. 9). Uw profiel stemt bijgevolg geenszins overeen met het profiel van bovenvermelde gearresteerde en/of gezochte Albanezen.

Dat u net als bovengeciteerde Albanezen door de Servische autoriteiten omwille van uw UCPMB-activiteiten gezocht zou worden en dat de autoriteiten, en meerbepaald de gendarmerie, sinds het einde van de oorlog en vooral tussen 2003 en 2006 meermaals huiszoekingen verricht zou hebben met de bedoeling u te arresteren en/of bij u wapens te vinden (CGVS 2, p. 7-8; Qefajete Shabani, p. 7-8), heeft u bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt. Dit wordt overigens bevestigd door enkele (voornaam) tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw familieleden. U verklaarde bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat er door de gendarmerie in augustus of september 2002 in uw woning een huiszoeking verricht werd; u was toen nog in Servië (CGVS 2, p. 8). Noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal had u over een dergelijke huiszoeking gesproken. Nochtans werd er bij uw eerste gehoor expliciet gevraagd of u voor uw vlucht naar Kosovo nog andere incidenten meemaakte (CGVS-vragenlijst, vragen 3.1-3.8; CGVS 1, p. 12-13). Voorts repte u tijdens uw twee gehoren met geen woord over uw dochters bewering dat u ergens kort voor uw vertrek naar Kosovo een ganse nacht naakt ondervraagd werd nadat u thuis opgepakt werd (CGVS Qefajete Shabani, p. 10). Ten slotte zei uw dochter Qefajete dat de autoriteiten sinds uw vertrek uit Servië heel vaak, i.e. twee à drie keer per maand, langskwamen (CGVS Qefajete Shabani, p. 7). Uw dochter M. (...) zei echter dat de autoriteiten na uw vertrek nog één keer langskwamen toen zij nog in Servië was en nadien nog één of twee keer (CGVS Melihate Shabani, p. 7).

Betreffende uw bewering dat u heden door Interpol gezocht wordt (CGVS 2, p. 6), dient opgemerkt te worden dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. U droeg hiervoor immers geen enkel begin van bewijs aan en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat u niet door Interpol gezocht wordt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering dat u heden omwille van uw voormalig UCPMB-engagement door de Servische autoriteiten gezocht wordt.

Wat de algemene situatie in uw regio betreft - u verklaarde dat de gendarmerie in de nasleep van het conflict regelmatig identiteitscontroles deed (CGVS 1, p. 10) – kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat uw regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering,

waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel stevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, hetgeen u, zoals reeds aangehaald, niet aannemelijk gemaakt heeft.

Wat betreft de twee ontvoeringen door gemaskerde Servische bendes, waarvoor telkens voor 10.000 euro losgeld werd betaald (CGVS 1, p. 12), dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de ontvoeringen in Servië niet eensluidend zijn. Daardoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnd. Volgens de verklaringen tijdens uw tweede gehoor werd u in september en augustus 2002 tweemaal ontvoerd (CGVS 2, p. 2). Bij uw aankomst in België plaatste u echter deze evenementen in de oorlogsperiode, meer bepaald in het jaar 2001 (vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Bij confrontatie met dit verschil gaf u aan dat uw eerste verklaring niet klopte (CGVS 2, p. 11). Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u tijdens uw ontvoering werd opgesloten. U werd toen fysiek niet mishandeld (CGVS 1, p. 12). In uw tweede gehoor beweerde u tijdens uw tweede ontvoering wel fysiek mishandeld te zijn (CGVS 2, p. 4). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid kon u louter opmerken dat u tijdens de tweede ontvoering elektrische shocks kreeg (CGVS 2, p. 11). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen, inzake het moment van de ontvoeringen en de fysieke bedreigingen, is evenwel geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden. Ook over de plaats waar u werd ontvoerd legde u tegenstrijdige verklaringen af.

Tijdens het eerste gehoor verklaarde u ontvoerd te zijn in Bujanovc en vervolgens naar Vranjë te zijn gebracht (CGVS 1, p. 12). In het tweede gehoor verklaarde u expliciet dat u beide keren werd ontvoerd in Vranjë. Bij de eerste ontvoering stond u bij de staatsapothek van Vranjë, de tweede keer bevond u zich aan het tankstation van Vranjë (CGVS 2, p. 3). Bij confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen opperde u dat beide steden niet ver uit elkaar liggen, slechts zes kilometer. Dit is geen afdoende verklaring aangezien u de regio zeer goed kent en beide steden duidelijk van elkaar te onderscheiden zijn. Daarenboven liggen beide gemeentes, volgens bijgevoegde informatie, niet zes, maar achttien kilometer uit elkaar. Bovengemaakte vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er aan de door u beweerde ontvoeringen geen enkel geloof gehecht kan worden.

Betreffende uw vrees ten aanzien van de illegale organisatie AKSH (Armata Kombëtare Shqiptare) waarvan u in 2002 lid zou geweest zijn en door dewelke u opgeroepen zou geweest zijn omdat ze u in Kosovo nodig hebben (CGVS 2, p. 10), dient tot slot opgemerkt te worden dat er aan de geloofwaardigheid van deze bewering getwijfeld kan worden. Het is vooreerst erg merkwaardig dat u voor het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal nooit melding gemaakt heeft van uw voormalig lidmaatschap van het AKSH (CGVS-vragenlijst; CGVS 1), hetgeen op zich reeds de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Het is bovendien hoogst bevreemdend dat u plotsklaps na een jarenlang verblijf in het buitenland waarin het AKSH nooit iets van zich liet horen door het AKSH opgeroepen zou zijn, temeer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt het AKSH zijn activiteiten opgeschort heeft. U bracht overigens geen enkel begin van bewijs van deze berichten vanwege het AKSH aan. Hoe dan ook dient er gewezen te worden op het feit dat u in geval van terugkeer naar Servië omwille van eventuele toekomstige problemen met het AKSH beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en uw nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van verzoekster S. Q. (...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Strezovc (Zuid-Servië), met de Servische nationaliteit. Uw vader N.S. (...) (O.V. 5.993.587) was tijdens de Preshevë-oorlog actief als strijder voor het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc). Sinds het einde van de oorlog had uw vader problemen. Zo werd hij eens een volledige nacht naakt ondervraagd. In 2003 vluchtte uw vader via Kosovo naar Zweden. De Servische gendarmerie kwam regelmatig vragen waar uw vader zich bevond. In 2003 vluchtte u met uw moeder V.S. (...) (O.V. 5.993.587), broers en zus (O.V. 6.873.145) naar Kosovo. Daar verbleef u zonder verblijfstitel bij vrienden van uw ouders. In 2006 vluchtte uw moeder met uw broers via België naar Zweden. Enkele vrienden van uw vader werden gearresteerd en opgesloten in Belgrado. In 2009 vervoegde u zich bij uw ouders in Zweden, waar u asiel aanvraagde. Op 18 september 2010 kreeg uw familie een weigeringsbeslissing van de Zweedse asielinstanties. Uw moeder en broers keerden terug naar Servië. U bleef met uw vader en zus illegaal in Zweden. Op 18 juli 2011 vroeg uw moeder met uw jongste broer asiel aan in België. Uw andere broer bleef in Kosovo. Op 8 september 2011 vroeg u asiel aan met uw vader en uw zus in België.

Op 13 september 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake de asielaanvraag van uw moeder. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader S. N. (...). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde paspoort kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het document staft uw identiteit en uw nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing van verzoekster S. M. (...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Strezovc (Zuid-Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. Uw vader N.S. (...) (O.V. 5.993.587) was tijdens de Preshevë-oorlog actief als strijder voor het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc). In 2003 vluchtte uw vader via Kosovo naar Zweden. Na zijn vertrek werd het huis bij een huiszoeking helemaal overhoop gehaald. Er werden tevens regelmatig telefonisch bedreigingen geuit aan uw familie door Servische bendes. U vreesde dat uw vader, net zoals tien andere gearresteerden, in de gevangenis in Belgrado zou belanden. In 2003 vluchtte u met uw moeder V.S. (...) (O.V. 5.993.587), uw twee broers en uw zus

S. Q. (...) (O.V. 6.873.145) naar Kosovo. Daar verbleef u zonder verblijfstitel bij vrienden van uw ouders. U vernam dat sinds jullie vertrek de Servische autoriteiten nog een tweetal keer langskwamen op zoek naar uw vader. In 2006 vluchtte uw moeder met uw broers via België naar Zweden. In 2009 vervoegde u zich met uw zus bij uw familie in Zweden, waar u asiel aanvraagde. Op 18 september 2010 kreeg uw familie een weigeringsbeslissing van de Zweedse asielinstanties. Uw moeder en broers keerden terug naar Servië. U bleef met uw vader en uw zus illegaal in Zweden. Op 18 juli 2011 vroeg uw moeder met uw jongste broer asiel aan in België. Uw andere broer bleef in Kosovo. Op 8 september 2011 vroeg u asiel aan met uw vader en uw zus in België, omwille van de problemen van uw vader. Op 13 september 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake de asielaanvraag van uw moeder.

Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader S. N. (...). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde paspoort kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het document staft uw identiteit en uw nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

De tweede en derde verzoekster beroepen zich op de middelen ingeroepen door de eerste verzoeker en roepen geen eigen middelen in. De motieven uit het hiernavolgend arrest gelden derhalve ook voor hen.

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het recht van verdediging alsook beroept hij zich op een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing behept is met gebreken, onduidelijkheden en dubbelzinnigheden.

2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar

zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst erop dat de eventuele gebrekkige motivering geen verband houdt met de rechten van de verdediging, die trouwens niet onverkort gelden ten aanzien van het Commissariaat-generaal.

2.1.3. Verzoeker stelt dat zijn probleem er in bestaat dat er geen bescherming mogelijk is vanwege de Servische autoriteiten daar deze er niet in slagen de Servische politie onder controle te houden in die zin dat zij niet kunnen verhinderen dat ex-UÇPMB leden, die amnestie hebben gekregen, niet meer worden lastig gevallen. Daarenboven krijgt verzoeker geen bescherming tegen de Kosovaarse groepering AKSH. Verzoeker betwist ook het motief uit de bestreden beslissing met betrekking tot de huiszoeking en het feit dat verzoeker niet gezocht wordt door Interpol.

2.1.3.1. Wat de huiszoeking betreft stelt verzoeker dat het normaal is dat hij dat bij het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft medegedeeld daar hij niet wist dat het over een interview ging.

De bestreden beslissing wijst er echter op dat verzoeker dit niet alleen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft verteld, maar ook niet tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaring. De stelling dat deze feiten bijna tien jaar geleden plaats hadden is hiervoor geen voldoende verklaring. Ook de algemene kritiek van verzoeker op de kwaliteit van de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en de stelling dat slechts een fractie van de verklaringen wordt neergeschreven is geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt, zonder het verhoorverslag formeel van valsheid te betichten, dat er geen garantie is dat de verklaringen, zoals zij werden opgenomen en weergegeven overeenstemmen met hetgeen hij gezegd heeft. De Raad stelt vast dat hij echter geen concrete gegevens aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dit te dezen niet het geval zou zijn geweest; dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door verzoeker, niet als een authentieke akte of een procesverbaal, in de

werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoeker dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat hij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd; dat de afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoeker werkelijk heeft verklaard; dat deze het tegenbewijs niet levert (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). Het staat verzoeker daarom steeds vrij aannemelijk te maken dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Hij blijft hier echter in gebreke.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De stelling dat (bepaalde) feiten bijna tien jaar voor het interview plaats hadden en verzoeker trachtte de gebeurtenissen weg te dringen en zich te integreren is geen overtuigende uitleg voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onjuistheden.

2.1.3.2. Verzoeker betwist het gebrek aan bewijs met betrekking tot Interpol. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een aanhoudingsbevel lastens hem.

De verwerende partij stelt vast dat het *in casu* een niet vertaalde fax betreft dewelke niet alleen onleesbaar is voor verwerende partij doch waarvan eveneens algemeen geweten is dat ze gemakkelijk te vervalsen zijn en er derhalve geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Overigens, valt het verwerende partij op dat het neergelegde stuk geen enkele officiële hoofding bevat.

De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er ten overvloede op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

2.1.3.3. Verzoeker betwist de conclusie van de commissaris-generaal als zou hij geen vrees meer hoeven te koesteren ten aanzien van de AKSH daar deze organisatie haar activiteiten zou hebben opgeschort. Verzoeker verwijst in dit verband naar twee internetlinks waaruit zou blijken dat deze organisatie, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt, wel degelijk nog een zeer brede steun onder de Albanese bevolking geniet en deze daarenboven nog een aanslag pleegde op 29 april 2010 op de grens van Kosovo met Macedonië.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar twee documenten gepubliceerd op het Web, die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar documenten bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet.

Verwerende partij stelt dat de door verzoeker aangehaalde internetbronnen niet geraadpleegd kunnen worden daar deze niet volledig werden weergegeven. In tegenstelling tot wat verzoekers raadsman in

onderhavig verzoekschrift lijkt te stellen, vindt verwerende partij bovendien geen informatie terug betreffende een aanslag die gepleegd zou zijn op 29 april 2010 door leden van de AKSH.

Verwerende partij verwijst ook naar de overige motieven van de bestreden beslissing *in casu*. Meer bepaald de vaststelling dat verzoeker in het kader van diens eerdere gehoren op de zetel van het CGVS nooit enige melding maakte van dit incident, het daarenboven bevreemdend is dat een organisatie als het AKSH verzoeker, na een jarenlang verblijf in het buitenland waarbij zij nooit iets van zich liet weten, verzoeker plotsklaps zou oproepen, verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande diens bewering en hij daarenboven evenmin aannemelijk maakt dat hij voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten. Verzoeker weerlegt deze motieven niet. De Raad schaaft zich achter deze motieven.

Verzoeker betwist noch weerlegt de overige motieven uit de bestreden beslissing. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Raad schaaft zich achter deze motieven.

2.2. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 2, 3 en 5 (1) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Verzoeker meent dat de bestreden beslissing desbetreffende rechtsregels schendt. Verzoeker benadrukt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, onderworpen zal worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens gezien er nog steeds een gevaar bestaat dat hij een probleem zal hebben met de plaatselijke autoriteiten.

De schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 2, 3 en 5 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.3. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de redelijkheidsbeginsel. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing niet gestoeld werd op een redelijk noch nuttig onderzoek. De commissaris-generaal zou de asielaanvraag van verzoekende partij daarentegen zonder meer verworpen hebben om de loutere reden dat het niet geloofwaardig is. Verzoeker volhardt in de oprechtheid van zijn verklaringen en benadrukt dat hij wel degelijk een politiek aspect heeft aangehaald. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal op doelbewuste wijze enkel die informatie gebruikt die hem het beste uitkomt.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker opgeroepen werd om gehoord te worden, er geen gevolg aan gaf en later naar aanleiding van een volgende asielaanvraag op 10 oktober en 17 november 2011 het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Albanees machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. Ook de andere verzoekers werden gehoord met een tolk Albanees. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van deze gehoren. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast dat er uit het rechtsplegingsdossier geen redenen blijken om aan te nemen dat de commissaris-generaal op doelbewuste wijze enkel die informatie gebruikt die hem het beste uitkomt. Buiten het poneren van deze stelling licht verzoeker deze ernstige beschuldiging niet toe. Verzoeker

klaagt de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. Verzoeker maakt geenszins hard dat de commissaris-generaal partijdig zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de aard van de bestreden beslissing volstaat daartoe niet.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.4. In een vierde middel beroept verzoekende partij zich wederom op een schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit zou blijken dat de situatie in zijn land van herkomst, en meer bepaald in de regio Preshevë, uiterst onveilig is.

Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Daar waar verzoeker verwijst naar de rechten van verdediging licht hij dit toe als een schending van de materiële motiveringsplicht, die echter zoals hierboven toegelicht niet geschonden werd.

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS